

Chương 596: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (11) - Đi Tìm Dettomolian

(Số từ: 3989)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:56 PM 24/10/2023

Không cần phải hành động vội vàng.

Đối thủ của họ là một thế lực bí ẩn có khả năng tấn công một nhà thờ nơi thủ lĩnh của Điều tra viên dị giáo cư trú và thực hiện một vụ thẩm sát.

Tại thời điểm này, không thể chắc chắn liệu chúng có phải là một tổ chức pháp sư, tín đồ của Giáo phái Ma thần hay một thế lực thứ ba hoàn toàn riêng biệt hay không.

Điều quan trọng là chúng là loại người sẽ không dễ kẻ truy đuổi yên, và có khả năng cao là chúng sẽ nhắm mục tiêu không chỉ Anh hùng mà còn cả Công chúa của Hoàng tộc Schwarz.

Về mặt đó, ngay cả khi chúng không biết về nhà thờ nơi các Điều tra viên dị giáo đang ẩn náu dưới vỏ bọc của một nhà thờ đồ nát của Towan, thì bản thân nhờ thờ chắc chắn sẽ an toàn.

Khuấy động chúng bằng những hành động vội vàng không phải là một ý kiến hay.

Vì vậy, hiện tại, Ellen dự định đợi ở ký túc xá của Royal Class, hy vọng có thể nghe được manh mối nào đó từ Anna de Gerna.

Họ cũng cần xem xét cẩn thận cách giải quyết các vấn đề nội bộ trong Thánh Hiệp Sĩ Đoàn.

Hiện tại, họ sẽ chờ đợi và quan sát tình hình.

Ludwig ở trong ký túc xá Class B.

Ellen, Louise và Heinrich đang ở trong ký túc xá Class A.

Tuyệt đang rơi, và họ cần sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Heinrich không phải là siêu nhân; anh ấy mệt mỏi vì đi loanh quanh cả ngày và đã về phòng nghỉ ngơi.

Louise ngồi trên ghế sofa ở sảnh, chìm đắm trong suy nghĩ, và nhìn thấy Ellen, người vừa mới tắm xong, đang đi dọc hành lang với chiếc khăn tắm quanh cổ.

"Có chuyện gì sao?"

"Ah..."

Ellen nghiêng đầu khi nhìn Louise.

"Cô có nhìn thấy con mèo của tôi không?"

"Ừm... Nó mất tích à?"

Louise chưa bao giờ quan tâm đến thú cưng, nhưng nếu đó là con mèo yêu quý của Ellen, tình hình có thể nghiêm trọng.

Khi Louise do dự, không biết phải nói gì, Ellen lắc đầu.

"Không, nó thường đi lang thang một mình. Ở đồn trú cũng vậy. Nó sẽ quay lại sớm thôi."

Nếu con mèo không ở trong tầm mắt, Ellen bình tĩnh cho rằng nó đang lang thang quanh một ký túc xá khác. Cô ngồi xuống đối diện với Louise và bắt đầu lau khô tóc bằng khăn tắm, xoa nhẹ phần đuôi tóc.

—Anh hùng, Ellen Artorius.

Danh tiếng của anh trai cô, Ragan Artorius đã phai nhạt.

Địa vị Anh hùng tiếp theo của Ellen Artorius thậm chí còn nổi bật hơn.

Đôi khi, cô ấy có vẻ hơi vụng về và không nói nhiều.

Nhưng cô ấy vẫn còn là một cô gái ở độ tuổi của mình.

"Cô có thích mèo không?"

"..."

Trước câu hỏi của Louise, Ellen nhú mày, cân nhắc một lúc.

"Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng thích nó."

"Thật sao?"

“Vâng.”

Ellen kiểm tra xem không có con mèo nào gần đó và lặng lẽ nhìn tuyết rơi ra ngoài cửa sổ.

"Ngay cả bây giờ, tôi không nghĩ mình 'nuôi' nó... Nó chỉ thỉnh thoảng đến thăm tôi thôi."

Ellen nói thêm rằng cô ấy xem con mèo như một người bạn thỉnh thoảng ghé qua hơn là thú cưng của chính mình. Trên thực tế, Ellen dường như không quan tâm đến việc con mèo không xuất hiện, cho rằng nó chỉ đơn giản là lang thang đâu đó.

"Tôi hy vọng nó không đi ra ngoài."

Trời lạnh, và tuyết đang rơi.

Vì vậy, cô hy vọng con mèo đang lang thang bên trong ký túc xá của Royal Class chứ không phải bên ngoài.

Ellen nói vậy và tiếp tục sấy tóc.

Một Anh hùng giữ một con mèo.

Louise không khỏi mỉm cười khi nghĩ về lời đề nghị đột ngột của Ellen là vuốt ve con mèo ngày hôm trước.

Có vẻ như cô ấy không có suy nghĩ, nhưng vẻ ngoài của cô ấy hôm nay có gì đó khác lạ.

Khi Ludwig, người đã trải qua nhiều khó khăn, nhờ giúp đỡ, cô ấy ngay lập tức đồng ý giúp một tay mà không hỏi bất kỳ câu hỏi nào.

Dù biết nguy hiểm nhưng Ellen đã đi đầu trong việc làm sáng tỏ vụ việc, nhanh chóng tìm ra nơi mình cần đến bằng đầu óc và óc phán đoán nhạy bén.

Khôn ngoan, phán đoán nhanh, không ngần ngại giúp đỡ người khác, cô ấy đã mạnh mẽ theo đúng nghĩa của mình. Ellen có thể trông không giống một Anh hùng, nhưng đúng hơn, chính vẻ ngoài bình thường che giấu mọi khía cạnh đã khiến Ellen trở thành một Anh hùng thực sự.

Đối với Louise von Schwarz, Ellen Artorius là một người xa lạ.

Bạn cùng lớp của con trai mình, một Anh hùng, chủ nhân của hai Thánh tích và niềm hy vọng của nhân loại.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Louise đã chứng kiến cảnh Ellen chiến đấu ác liệt.

Nhưng cô chưa bao giờ thấy Ellen bế một con mèo, trò chuyện với bạn bè hay giải quyết vấn đề.

Những khía cạnh con người này của người Anh hùng không quen thuộc với Louise.

Cuối cùng, cô không thể không thích họ.

Ellen bước vào Temple, che giấu tên anh trai quá nặng nề của mình.

Cô ấy đã là chủ nhân của một Thánh tích, nhưng chỉ một số ít người biết danh tính thực sự của cô ấy.

Rốt cuộc, một Anh hùng là một thực thể mà thời gian yêu cầu.

Cũng như Ragan Artorius đã trở thành Anh hùng nhờ Chiến Tranh Nhân Ma.

Ellen Artorius được gọi là Anh hùng vì Ma vương hiện tại và Thảm Hoạ Cổng.

Ngay cả Ma vương Reinhardt cũng không được coi là Anh hùng cho đến khi danh tính thực sự của hắn được phát hiện.

Mọi người đều nghĩ rằng có 2 Anh hùng, nhưng một người là Ma vương cải trang, một sự thật khiến mọi người bị sốc.

Vì những lời nói của con trai rằng Ma vương có thể không xấu xa, Louise không thể quyết định phải làm gì.

Louise không phớt lờ Ellen.

Nếu không có điều này đã xảy ra.

Nếu không có Thảm Hoạ Cổng, liệu cô ấy có sống một cuộc sống khác không?

Là một Công chúa và là người thừa kế của Hoàng tộc Schwarz, Louise sẽ sống như một Công chúa ngay cả khi không có Thảm Hoạ Cổng.

Nhưng Ellen thì khác.

Ellen là một thường dân.

Nếu không có Thảm Hoạ Cổng, cô ấy đã được định sẵn cho một cuộc sống bình thường.

Vì Thảm Hoạ Cổng, Ellen trở thành người quan trọng nhất trên thế giới.

Nếu không có điều này đã xảy ra.

Ellen sẽ sống một cuộc sống bình thường mà không phải mang bất kỳ gánh nặng nào.

"Nếu không có chuyện này xảy ra."

"...Vâng?"

"Cô nghĩ mình sẽ làm gì bây giờ?"

"..."

Trước câu hỏi đột ngột của Louise, Ellen im bật.

"Cô sẽ không muốn sống cuộc sống này, phải không?"

"...Đúng vậy."

Mọi người chỉ xem Ellen như một Anh hùng. Nhưng Louise đã nhìn thấy khía cạnh con người của Ellen ẩn dưới danh hiệu đó, cả ngày hôm qua và hôm nay.

Đó là lý do tại sao cô tò mò về cuộc sống mà Ellen mong muốn, những ước mơ của cô ấy.

Mặc dù cô biết bây giờ không có ích gì khi nói về những điều như vậy.

Ellen thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ trước câu hỏi của Louise.

Nếu không có điều này đã xảy ra.

"Tôi sẽ tham dự Temple."

Mặc dù bây giờ cô ấy vẫn còn ở trong Temple, nhưng nếu không có Thảm Hoạ Cổng, Temple sẽ nhộn nhịp với vô số sinh viên.

Ngay cả khi họ không thân thiết lắm, thời gian trôi qua, cô ấy sẽ trở nên đủ thân thiện với mọi người để trao đổi những cuộc trò chuyện thông thường.

Nó sẽ giống như bây giờ, một tình bạn buồn chỉ có thể được gọi là tình bạn thân thiết.

Và.

Sẽ không có ai chết giữa những mối quan hệ rối ren và méo mó này.

Sẽ không có ai không thể đến nơi này.

Nếu đó là tình huống.

Nếu không có điều này đã xảy ra.

Ellen nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đôi mắt bị nguyên rửa của cô ấy sẽ không bị coi là một lời nguyên.

Nếu mọi thứ không thay đổi và tuyết rơi như thế này.

KHÔNG.

Một mảnh ký ức từ ngày hôm đó tự nhiên xuất hiện trong tâm trí.

Nụ cười ranh mãnh của Reinhardt, người đã nhét một quả cầu tuyết vào miệng Harriet.

Ngày họ ngồi trên sân thượng mùa đông vào một đêm tuyết rơi yên tĩnh, ăn thịt bò hầm, hiện lên trong tâm trí.

Đó không phải là một ngày đặc biệt.

Đó cũng là những gì họ nghĩ hồi đó.

Rằng sau này họ sẽ hồi tưởng về những khoảng thời gian này.

Rằng những ngày này sẽ không kéo dài mãi mãi, rằng mỗi ngày bình thường họ trải qua bên nhau đều trở nên đặc biệt.

Vậy là Ellen đã lờ mờ đoán được.

Rằng điều này sẽ là đủ.

Rằng họ sẽ không đòi hỏi nhiều hơn nữa.

—Bạn bè.

—Và người mình yêu.

Chỉ cần bên nhau như thế là đủ.

Cuối cùng, nó chỉ là loại câu chuyện.

Họ không biết.

Những ngày họ nghĩ sẽ không bao giờ trở lại đã trở thành những ngày họ không thể quay lại.

Đó không phải là cách họ đã tưởng tượng, nhưng cuối cùng, đó là cách nó diễn ra.

Và họ là những người đã phá hủy tất cả.

Nếu họ có thể quay lại thời điểm đó.

Giá như mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra, và họ cứ tiếp tục sống như vậy.

Họ sẽ làm gì bây giờ?

"...Có lẽ chúng tôi sẽ làm người tuyết."

"Người tuyết...?"

"Đúng vậy."

Ellen lặng lẽ nói điều này.

Trong tuyết tích tụ, giống như họ đã làm trước đây.

Ăn uống gì đó trong khi ngắm tuyết rơi.

Hoặc làm người tuyết.

Chỉ đơn giản là làm những việc như thế.

Không có gì đặc biệt ấn tượng hoặc lớn.

Họ sẽ sống những ngày bình thường đó.

Những ngày đặc biệt đó.



Anna de Gerna cũng không trở lại vào ngày hôm sau.

Không chỉ Anna mà cả Christina và Louis Ancton, những người hết lòng nghiên cứu cũng không trở về.

Nghiên cứu đang được tiến hành tại Đại học Phép thuật có thể không liên quan đến 3 người họ, vì vậy tin tức có thể không đến được với họ.

Vì không biết họ đang nghiên cứu ở đâu nên mọi người chỉ còn cách đợi ở ký túc xá.

Hơn bất cứ điều gì, đã đến lúc phải thận trọng.

Ngày hôm trước, họ đã khuấy động những người mà họ không cần phải khiêu khích khi chạy loanh quanh đây đó.

Trong một tình huống mà họ không biết kẻ thù của mình là ai, hành động vội vàng dù chỉ một ngày là đủ.

Sau 2 ngày chờ đợi ở Temple như thế.

Anna de Gerna vẫn không trở lại.

"Cậu ấy thường rời khỏi vị trí của mình lâu như vậy sao?"

Trước câu hỏi của Louise, Ludwig gật đầu.

"Phải, cậu ấy thường không về sớm..."

4 người tập trung tại ký túc xá Class B chờ Anna trở về.

"Ngay cả khi chúng ta gặp cô ấy, có thể sẽ không có một giải pháp khéo léo nào... Tìm kiếm Hắc pháp sư trong Temple thì sao?"

"Nếu là thời điểm Temple còn hoạt động thì có thể, nhưng tôi không nghĩ chúng ta có thể tìm thấy họ ngay bây giờ."

Trong tình hình hiện tại, phần lớn các pháp sư đã được phái đi, và việc họ có phải là Hắc pháp sư hay không cũng không có gì khác biệt. Hầu hết trong số họ chắc chắn đang ở đồn trú của Lực lượng Đồng minh.

"Hừm..."

Mặc dù họ không có ý định hành động vội vàng, nhưng họ không thể không cảm thấy bồn chồn khi dành thời gian chờ đợi Anna một cách vô ích, người không chắc chắn sẽ trở về.

Kết quả là, mọi người đã tập trung tại ký túc xá Class B và dành cả ngày để ngồi ở đó.

Ellen nhẹ nhàng vuốt ve lưng con mèo đang ngủ trên đùi cô.

Ngay khi họ tự hỏi nó đã đi đâu, con mèo được tìm thấy đang ngủ cạnh giường của Ellen vào sáng nay. Ellen đã để cửa hơi hé mở để con mèo có thể ra vào tùy thích, và nó đi lang thang khắp phòng như thể nó sở hữu nơi này.

"Tuyết vẫn chưa ngừng rơi à."

Heinrich nhìn ra ngoài với vẻ mặt lo lắng.

Mặc dù tuyết rơi đã yếu đi nhưng nó không có dấu hiệu dừng lại.

"Có vẻ như Quân đoàn Pháp sư Hoàng gia đã được triển khai để dọn tuyết. Tôi nghe nói một số lượng lớn pháp sư cũng đã quay trở lại nơi đóng quân của Lực lượng Đồng minh."

"Đó là một cứu trợ..."

Trước lời nói của Ludwig, Heinrich lặng lẽ gật đầu.

Qua cửa sổ, họ có thể nhìn thấy những người bảo vệ bên trong Temple đang dọn tuyết.

Với một số lượng đáng kể sinh viên được cử đến để hỗ trợ dọn tuyết, tất cả họ đều chờ đợi Anna, người không chắc chắn sẽ trở lại. Họ chỉ muốn hỏi cô ấy một câu hỏi đơn giản, và mặc dù họ biết rằng đó sẽ không phải là một gợi ý quan trọng, nhưng đó là lựa chọn duy nhất mà họ có lúc này.

Cũng có tùy chọn liên hệ với các Tổng giám mục của Ngũ Đại Thần Giáo, nhưng điều đó quá rủi ro.

Louise và Ellen đã quyết định thu thập thêm manh mối trước khi hành động.

Họ đã ngồi ở sảnh khá lâu khi...

*Thud!

Louise để ý thấy một cánh cửa của ký túc xá mở ra, và một sinh viên bước xuống hành lang, hướng về một nơi nào đó.

Cậu sinh viên có vẻ uể oải, bước đi chậm chạp với thân hình hốc hác hốc hác.

"Ah, Detto."

Đáp lại lời chào của Ludwig, cậu sinh viên chỉ khẽ gật đầu mà không có bất kỳ câu trả lời nào khác và tiếp tục di chuyển.

"Xin chào."

Ngay cả khi Ellen chào hỏi cậu, cậu sinh viên chỉ khẽ gật đầu mà không tỏ ra hứng thú và tiếp tục đi.

Trong hai ngày chờ đợi ở ký túc xá, Louise đã nhiều lần chạm trán với cậu sinh viên hốc hác. Louise lặng lẽ nhìn bóng dáng anh đang lùi dần.

"Detto...molian, phải không?"

"Đúng vậy."

"Chà... ừm... cậu ta có vẻ là một đứa trẻ kỳ quặc."

Louise lựa lời cẩn thận để không tỏ ra thô lỗ.

Mặc dù cô đã quan sát anh ta chưa lâu, nhưng Dettomolian đã có một ấn tượng mạnh mẽ và rõ ràng. Bất cứ ai cũng sẽ không tránh khỏi cảm giác rùng rợn và đáng ngại từ anh ta.

"Cậu ấy có thể bị hiểu lầm rất nhiều, nhưng cậu ấy là một người bạn tốt."

Trước lời nói của Ludwig, Ellen gật đầu đồng ý.

Louise không thể không cảm thấy bối rối trước câu nói đó.

"Không, ý tôi không phải là cậu ấy có vẻ như là một đứa trẻ hư..."

"Chị à, bọn tôi hiểu ý chị. Tôi cũng... thật sự không nói chuyện nhiều với cậu ấy."

Heinrich vẫn tránh mặt Dettomolian vì bầu không khí kỳ lạ của anh ta.

Dettomolian sẽ tiếp tục nhiệm vụ của mình, không tỏ ra quan tâm đến Louise, một người lạ trong ký túc xá hay bất kỳ ai khác. Anh ấy không quan tâm ai chào đón anh ấy hay những người xung quanh.

Louise biết một số điều về các bạn cùng lớp của Heinrich.

Tất nhiên, tận mắt chứng kiến thì khác.

"Tài năng của cậu ấy là về ma thuật, phải không?"

"Đúng vậy."

—Dettomolian, tài năng là [Ma Thuật].

"Chính xác thì [Ma Thuật] này là gì?"

Trước câu hỏi của Louise, cả Heinrich và Ludwig đều có vẻ mặt mơ hồ.

"Chà... bản thân tôi cũng không chắc lắm."

Ngay cả Ludwig, người đã sống cùng anh ta trong một thời gian dài, cũng không biết [Ma Thuật] là gì.

Một cái gì đó giống như ma pháp, nhưng không phải ma pháp.

"Tôi không chắc nó biểu hiện như thế nào, nhưng chắc chắn đó là một phương tiện khai thác sức mạnh. Chính tôi đã chứng kiến nó vài lần."

"Cô tận mắt nhìn thấy?"

"Vâng."

Ellen là người trả lời thay.

Cách đây rất lâu, Ellen đã chứng kiến nghi lễ Dettomolian đánh thức thanh Ma kiếm bị nguyên rửa Tiamata cùng với Reinhardt.

Cô cũng nhìn thấy Dettomolian cầu nguyện cho hòa bình với Bertus và Saviolin Tana.

Chiếc bùa hộ mệnh hiện đang đeo trên cổ của Ellen cũng được chạm khắc bởi một người Dettomolian.

Ellen không biết liệu chiếc bùa quanh cổ có thực sự bảo vệ cô hay không.

Dettomolian đã nói với cô rằng hãy ước tẩm bùa hộ mệnh trở thành người dẫn đường bảo vệ linh hồn cô.

Vì vậy, Ellen đã làm điều đó.

Cô không thể biết liệu nó có thực sự khai thác sức mạnh hay không, nhưng cô ước nó là như vậy.

Đây có phải là bản chất của [Ma Thuật]?

Louise không nghi ngờ gì về tuyên bố của Ellen rằng cô ấy đã nhìn thấy biểu hiện của [Ma Thuật] vài lần. Chắc hẳn Ellen đã nhìn thấy nó, vì vậy cô ấy chắc chắn đang nói sự thật.

“Hấp dẫn.”

Louise khoanh tay.

"Nếu [Ma Thuật] thể hiện sức mạnh, thì đó là một phương pháp xử lý mana, hay nó là một dạng [Thần Lực]?"

Một câu hỏi cơ bản hơn.

Là ma pháp của [Ma Thuật], hay đó là đức tin?

Cả 3 người họ chỉ biết mang vẻ mặt bối rối trước câu hỏi này.

"Tôi không chắc, nhưng tôi nghe nói rằng [Ma Thuật] là hình thức ma pháp nguyên thủy nhất."

Kiến thức của Heinrich chỉ giới hạn ở đó, và thậm chí sau đó, đó là một câu chuyện mà hầu hết những người bình thường không biết. Anh chỉ biết nhiều điều này vì có một Dettomolian với tài năng đặc biệt về [Ma Thuật] trong số các bạn cùng lớp của anh.

Trước khi ma pháp được thiết lập tồn tại trên thế giới, những người sử dụng [Ma Thuật] là những pháp sư đầu tiên.

Vì vậy, [Ma Thuật] là một hình thức ma pháp nguyên thủy. Ellen cũng biết điều này.

Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nghĩ nhiều đến [Ma Thuật]. Nó có vẻ khá đặc biệt khi cô nghĩ về nó.

Khi Dettomolian thực hiện nghi lễ cho Tiamata và khi anh cầu nguyện cho hòa bình.

Ngay từ đầu, từ "cầu nguyện."

"Nhưng khi thực sự sử dụng nó, nó giống... đang cầu nguyện hơn."

Louise nhìn Ellen với vẻ thích thú.

"Ma pháp thể hiện thông qua lời cầu nguyện? Điều đó có khả thi không?"

Ma pháp là một 'kỹ thuật' tinh chỉnh mana bên trong hoặc bên ngoài cơ thể bằng cách sử dụng các công thức và lý thuyết đã được thiết lập. Đó là cách của các pháp sư.

Tuy nhiên, lời cầu nguyện chỉ đơn giản là mong muốn sức mạnh tự nó biểu lộ. Đó là cách của các linh mục.

"Đúng vậy."

Khi nghe những lời của Louise, Ellen cảm thấy có gì đó rất lạ.

"[Ma Thuật], hình như là rất kỳ quái và có dị năng."

Không thể xác định liệu [Ma Thuật] có thực sự là ma pháp hay không.

Không có công thức hoặc lý thuyết được thiết lập. Vì vậy, nó không phải là một kỹ thuật.

Tuy nhiên, nó cũng không cầu nguyện với Ngũ Đại Thần, vì vậy nó không phải là sức mạnh bắt nguồn từ [Thần Lực] của các vị Thần.

Sức mạnh của [Ma Thuật] đến từ đâu?

Nếu nó không đến từ một nơi nào khác, thì nó phải nằm trong lĩnh vực kỹ thuật giống như kỹ thuật của các pháp sư. Tuy nhiên, [Ma Thuật] dường như không có bất kỳ kỹ thuật nào cả.

[Ma Thuật] thực sự là một sức mạnh rất kỳ lạ.

“Nhưng không lạ sao...?”

Khi Ellen và Louise đang bối rối, Ludwig xen vào cuộc nói chuyện.

"Không lạ sao khi một sức mạnh không phải ma pháp hay [Thần Lực] lại thực sự hoạt động?"

Trước câu hỏi của Ludwig, Louise nghiêng đầu.

"Chà, cậu biết làm thế nào những kẻ dị giáo thực hiện các nghi lễ gây ra những điều kỳ lạ. Tôi không nói về những tín đồ trong Giáo phái Ma thần mà là ... những người không thực sự tin vào bất cứ điều gì, nhưng những nghi lễ kỳ lạ của họ thể hiện sức mạnh ... Điều đó không thể nào có thể sao?"

Ludwig chỉ đang nhớ lại những lời của Rowan.

Những người dị giáo cầu nguyện ở những nơi xa lạ, và trong khi những lời cầu nguyện của họ có thể không phải lúc nào cũng hiệu quả, thì đôi khi chúng lại có hiệu quả.

Có lẽ họ không sử dụng ma pháp, nhưng có điều gì đó đã xảy ra.

“Có phải [Ma Thuật] không quá khác biệt so với nghi lễ của những kẻ dị giáo...?”

"Không, ý tôi không phải thế."

Nhận ra điều mình vừa nói, Ludwig trở nên bối rối.

Ludwig muốn nói rằng không có gì lạ khi pháp sư sử dụng sức mạnh.

Nhưng khi nói rằng Dettomolian không khác gì một kẻ dị giáo, Ludwig gần như muốn cắn vào lưỡi mình.

"KHÔNG."

Ellen lắc đầu, nhìn Ludwig đang ngơ ngác.

"Nghĩ lại thì, thay vì Anna, chúng ta nên tìm Dettomolian."

Những kẻ dị giáo trong trại tị nạn, hoặc có lẽ là những tín đồ của Giáo phái Ma thần.

Nếu họ có liên quan đến vụ án này, họ nên tìm Dettomolian hơn là Anna.

Cầu nguyện với một thế lực vô danh và nhận được sự hồi đáp.

Nếu nguyên nhân của vụ việc là do nghi lễ của những kẻ dị giáo, họ có thể cần tìm kiếm một Shaman thay vì một Hắc pháp sư.

Dettomolian vừa rời khỏi ký túc xá.

"Chúng ta hãy đi tìm cậu ta."

"Cậu có biết cậu ấy đã đi đâu không? Dettomolian dường như thường xuyên ra ngoài."

Trước câu hỏi của Ludwig, Ellen gật đầu.

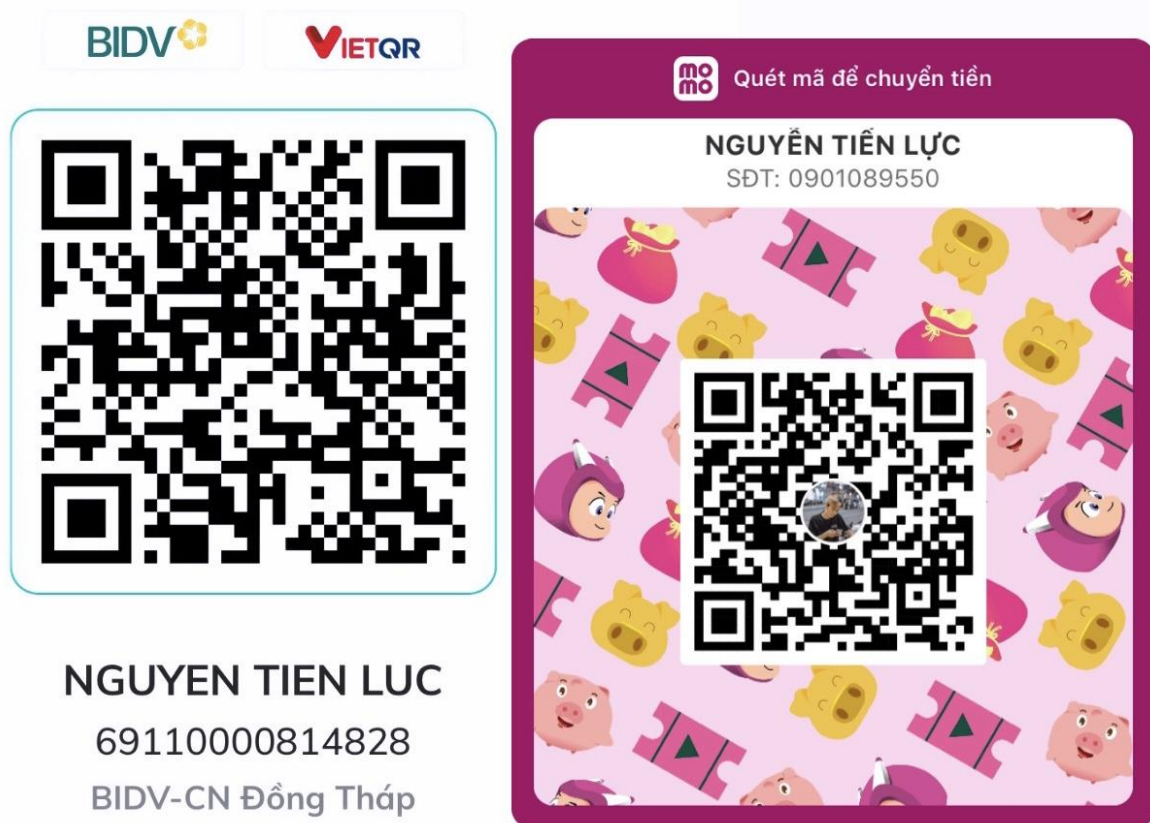
Đó là không gian kỳ lạ và kỳ cục.

Tầng hầm của tòa nhà câu lạc bộ.

Ellen biết rằng ngày nào Dettomolian cũng ở đó để cầu nguyện.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:



Thanks For Reading